

Баба Тонка пакъ подпира вратата и се обръща къмъ Ангела:

— Намислихъ вече. Отчето ще спи у насъ, а момчетата, които ще се учатъ на стрелба, да идватъ утре тука.

— Кжде ще стрелятъ?

— Ще имъ кажа. Па и вие, ако сте си свършили работата, плащайте на гайдаря и си ходете!

Луната вече не е ръжена пита. Много пжтъ извървѣ, смали се и сега е сребърна меджидийка, закована за кадемъ срѣдъ небото: Лжчитѣ ѝ блестятъ, като сребърни люспи върху вълнитѣ на Дунава. И е тихо.

Баба Тонка изпровожда гоститѣ си.

Ангелъ Кънчевъ остава последенъ. Той се спира въ сѣнката на вратата и пита:

— Ще мине ли тази вечеръ лодката?

— Ще мине.

— Ти ще слѣзешъ ли долу?

— Ще слѣза, ами! Ако не слѣза, кой ще посрещне момчетата?

Ангелъ ѝ подава едно пакетче.

— Дай имъ това да го препратятъ на Каравеловъ. Ами какво каза на гайдаря?

— Казахъ му, че годимъ Петранка.

— Чудна жена си, бабо Тонке! Той не запитва ли кжде е годеницата?

— Не му е работа да пита. Хайде върви си съ здраве!

Нѣкакво палаво ангелче е разковало гвоздейчето на луната, тя се заклаща и бързо почва да пада къмъ Дунава!

Баба Тонка измѣрва пжтя ѝ съ очи.